

Hladný, smädný, pocestný, nahý, chorý, väznený (Mt 25, 31 – 46)

Podobenstvo o veľkom súde, ktoré prináša Mäsopestná nedeľa, je v jednej oblasti iné než väčšina podobenstiev, pretože je prorocké. Ježiš hovorí o tom, čo sa reálne stane, čo nás všetkých čaká: „Až príde Syn človeka vo svojej sláve a s ním všetci anjeli, zasadne na trón svojej slávy. Vtedy sa pred ním zhromaždia všetky národy a on oddelí jedných od druhých, ako pastier oddeľuje ovce od capov... Potom Kráľ povie tým, čo budú po jeho pravici: ‚Podďte, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta...‘ Potom povie aj tým, čo budú zľava: ‚Odíďte odo mňa, zlorečení, do večného ohňa, ktorý je pripravený diablu a jeho anjelom!‘“ Kritérium, podľa ktorého bude rozdeľovať na pravú a ľavú stranu, sú konkrétne skutky lásky jeho najmenším bratom. Žijeme v čase, keď sa naša spoločnosť snaží (podľa možností tej-ktorej krajiny) postarať o všetkých sociálne slabých občanov. Bezdomovcov na uliciach kontaktujú terénni pracovníci charity a ponúkajú prvú a základnú pomoc. Stavajú sa (opäť podľa možností) aj cenovo dostupnejšie byty nižšej kategórie. Zdravotná starostlivosť (napriek nášmu šomraniu a prejavom nespokojnosti) je dostupná každému. Väzenia v našej krajine zachovávajú ľudskú dôstojnosť odsúdených a poskytujú im všetky základné potreby (aj duchovné). Máme zariadenia pre seniorov a opatrovateľské služby. Postarali sme sa teda o tieto skupiny ľudí cez nastavenie systému v spoločnosti a myslíme si, že máme vyhraté. Svojím spôsobom môžeme každého, kto by nás prosil o pomoc, niekam odkázať. Čo sa však stane s nami, keď už „nič nemusíme“. Ježiš v tomto podobenstve nehovorí, že na pravej strane budú stáť tí, čo vedeli núdzným ponúknuť adresu sociálneho zariadenia, aby sa o nich postaral niekto iný. Ale budú tam stáť ľudia, ktorí by aj napriek dokonalému sociálnemu systému akosi stále videli tých najmenších a núdznych okolo seba. Núdznych na trpezlivosť, núdznych na pravdu, núdznych na slušnosť, na spravodlivosť, poctivosť...

Ako je možné, že jedni ľudia vidia stále príležitosť na preukazovanie lásky a druhí nikdy? Odpoveď ponúka aj pekné svedectvo, ktoré som si vypočul na internete a ktoré rozprával v rámci rozhovoru s redaktorom Michal Libant, pedagóg vo väzenskom zariadení v Leopoldove a zakladateľ spoločenstva Dismas (viaceré videá s jeho svedectvami si môžete nájsť na You Tube, keď zadáte jeho meno). V rozhovore uviedol, že pracuje s odsúdenými dvadsať rokov, ale pred siedmimi rokmi nastala v jeho živote, nielen osobnom, ale aj pracovnom veľká zmena. Aj keď bol celý život veriaticim človekom, prišiel moment, kedy zažil osobné stretnutie s Ježišom, po ktorom svoj predchádzajúci život nazýva vlašným. Netajú sa tým, že dovtedy boli väzni preňho len ako dobytok. Ale po tomto životnom obrátení ich začal vidieť úplne inými očami. Poznanie Ježišovej lásky a záchranu ich večného života sa odvtedy snaží sprostredkovať aj im a je to jedno nádherné dielo, ktoré sa v našich väzniciach koná.

Bez veľmi blízkeho a osobného vzťahu s Ježišom, bez pravidelného času osobnej modlitby nebudeme nikdy poriadne vidieť všetkých núdznych okolo seba. Potom by nám nakoniec len zostala otázka: „A kedy sme ťa, Pane, videli a neposlúžili ti?“

o. Rastislav